

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/80/2021
Identifikačné číslo spisu: 6119287255
Dátum vydania rozhodnutia: 29.04.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:6119287255.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Prieceľovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Mederovej a JUDr. Lenky Praženkovej, v spore žalobcu: TOPA STAV s. r. o., so sídlom Sverepec 446, 017 01 Považská Bystrica, IČO: 46 308 326, zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová s.r.o., so sídlom Piaristická 46/276, 911 40 Trenčín, IČO: 36 837 857, proti žalovanému: JANEK s.r.o., so sídlom Dolný Moštenec 122, 017 01 Dolný Moštenec, IČO: 31 569 137, právne zastúpenému advokátom JUDr. Michalom Magdolenom, so sídlom Farská 50, 949 01 Nitra, o zaplatenie 10.000,-- eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 8Cb/36/2019, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8Cob/78/2020-205 zo dňa 26. 05. 2021, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á n á r o k voči žalobcovi na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Považská Bystrica ako súd prvej inštancie (ďalej tiež ako „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“), rozsudkom č. k. 8Cb/36/2019-149 zo dňa 17. 06. 2020 zamietol žalobu žalobcu, ktorému zároveň uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov koania, o ktorej súd rozhodne samostatným uznesením.

2. Z odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 10.000,-- eur spolu s úrokom z omeškania 9,05 % ročne, paušálnou náhradou 40,-- eur a trovami konania. Žalobca tvrdil, že pre žalovaného na základe jeho objednávky a po jej akceptácii žalobcom vykonal stavebné práce na sklade Veľké Bierovce. Za vykonané práce vystavil na ťarchu žalovaného faktúru č. 20143025 s platnosťou dňa 09. 11. 2014 na sumu 15.621,61 eur, z ktorej žalovaný zaplatil iba 5.621,61 eur. Žalobca ku dňu podania žaloby evidoval voči žalovanému dlh vo výške

10.000,-- eur, ktorá je predmetom žaloby. Žalovaný čiastočnou úhradou faktúry vo výške 5.621,61 eur dňa 22. 12. 2015 uznal aj zvyšok svojho záväzku v zmysle ust. § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObchZ“).

3. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť tvrdiac, že predmetná faktúra mu bola doručená až dňa 22. 12. 2015 a bola uhradená vo výške 5.621,61 eur. Zvyšok sumy neuhradil z dôvodu riešenia reklamácie na stavbe, a to podlahy skladu vajec Veľké Bierovce. Žalovaný vzniesol námietku premlčania.

4. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobca dňa 10. 10. 2014 faktúrou č. 20143025 vyfakturoval žalovanému 15.621,61 eur za „vykonané stavebné práce na sklade Veľké Bierovce - dofakturovanie zhotovených prác podľa rozpočtu“. Žalobca faktúru č. 20143025 doručil žalovanému dňa 22. 12. 2015. Žalovaný v rovnaký deň, t. j. 22. 12. 2015 zaplatil žalobcovi 5.621,61 eur s tým, že ako variabilný symbol uviedol 20143026. Žalovaný dňa 02. 07. 2015 oznámil žalobcovi, že podlaha skladu vajec má nedostatočnú kvalitu, nakoľko praská a povrch už po krátkom čase vykazuje známky nadmerného opotrebenia. Žalovaný poskytol žalobcovi na odstránenie závady lehotu do 31. 10. 2015. Váda bola odstránená dňa 15. 10. 2015. Žalovaný listom zo dňa 22. 12. 2015 požiadal žalobcu, aby bez zbytočného odkladu odstránil vadu spočívajúcu v tom, že podlaha rampovej jamy skladu vajec je nerovná a vytvárajú sa na nej kaluže. Žalovaný v júni 2016 požiadal žalobcu, aby odstránil vadu spočívajúcu v tom, že kvalita vyhotovenia podlahy v sklade vajec nezodpovedá potrebám bežného užívania, keď už po krátkom čase vykazuje známky nadmerného opotrebenia. Žalobca listom zo dňa 23. 06. 2016 oznámil žalovanému, že sklad vajec bol plne využívaný, že podlaha je plne užívateľná a že drobné mechanické opotrebenie nebráni v užívaní. Žalovaný listom zo dňa 26. 04. 2018 oznámil žalobcovi, že zadržanú sumu 10.000,-- eur je ochotný doplatiť až po trvalom odstránení závady spočívajúcej v tom, že podlaha skladu vajec vykazuje vady aj po realizovaní reklamácie. Znaleckým posudkom znalca Ing. Petra Pašku č. 24/2019 bolo preukázané, že zhotovená podlaha nespĺňa požiadavky mechanickej odolnosti a hygienickosti potrebnej pre prevádzku skladu vajec.

5. Súdu prvej inštancie boli predložené dve rôzne verzie faktúry č. 20143025 (č. l. 8 a č. l. 32 spisu). Za relevantnú považoval faktúru, na ktorej je odtlačok pečiatky žalobcu. Zdôraznil, že táto listina zároveň preukazuje, že predmetná faktúra bola žalovanému doručená dňa 22. 12. 2015, čo vyplýva tak z rukou písaného textu na faktúre, ako aj z knihy došlých faktúr žalovaného a výpisu z účtovného softvéru (č. l. 34 spisu).

6. Aplikujúc ust. § 388 ods. 1, § 548 ods. 1 ObchZ, pre žalovaným vznesenú námietku premlčania (č. l. 79 spisu), súd prvej inštancie najskôr skúmal, kedy začala plynúť premlčacia doba. Žalobca v súdnej veci svoje (údajné) právo na zaplatenie sumy 10.000,-- eur odvodzuje z tej skutkovej okolnosti, že žalovanému dodal dielo a že dielo bolo dodané dňa 10. 10. 2014 (č. l. 49 spisu). Pri zmluve o dielo platí, že nárok na cenu vzniká buď v okamihu, ktorý upravuje zmluva, alebo v okamihu vykonania diela (§ 548 ods. 1 ObchZ). Žalobca v konaní nepreukázal, že strany sa dohodli na tom, že cena za dielo bude splatná až po uplynutí určitého času po vykonaní diela, preto treba vychádzať z toho, že nárok žalobcu na cenu za „realizáciu sociálneho zariadenia“ vznikol už vykonaním tohto diela, t. j. jeho ukončením a jeho odovzdaním objednávateľovi. V konaní nebol predložený žiadny dodací list, ktorý by preukazoval, v ktorý konkrétny deň došlo k odovzdaniu diela žalovanému. Súd prvej inštancie preto vychádzajúc z tvrdenia žalobcu (č. l. 49 spisu) a z faktúry č. 20143025, konkrétne z kolónky „Dodanie tovaru/služby“ dospel k záveru, že dielo bolo žalovanému odovzdané 10. 10. 2014. Žalovanému teda dňa 10. 10. 2014 vznikla povinnosť zaplatiť cenu za dielo. Súd prvej inštancie, aplikujúc ust. 391 ods. 1 ObchZ, za rozhodujúci mal okamih, keď predávajúcemu objektívne vznikla možnosť podať žalobu na súd. Vzhľadom na uvedený dátum vzniku povinnosti zaplatiť cenu diela, možnosť podať žalobu objektívne vznikla deň nasledujúci po dni, keď predávajúcemu vznikol nárok na zaplatenie ceny, t. j. 11. 10. 2014. Poukázaním na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „Najvyšší súd SR“, „najvyšší súd“ alebo „NS SR“), súd prvej inštancie konštatoval, že premlčacia doba začala plynúť 11. 10. 2014 a uplynula 11. 10. 2018. Keďže žaloba bola podaná dňa 07. 05. 2019 (č. l. 14 spisu), t. j. až po uplynutí premlčacej doby a žalovaný vzniesol námietku premlčania, prvoinštančný súd žalobu zamietol,

nakoľko z § 388 ObchZ vyplýva, že ak povinná osoba namietne premlčanie, súd nemôže právo priznať.

7. K tvrdeniu žalobcu, že žalovaný uhradením sumy 5.621,61 eur uznal aj zvyšok dlhu vo výške 10.000,-- eur, súd prvej inštancie poukázaním na § 407 ods. 3 ObchZ uviedol, že čiastočné splnenie záväzku má účinky uznania dlhu iba v prípade, ak možno usudzovať na to, že plnením dlžník uznáva aj zvyšok dlhu. V danom prípade však z predmetnej úhrady nemožno usúdiť, že zaplatením sumy 5.621,61 eur žalovaný uznal aj zvyšok fakturovanej sumy. Z vykonaného dokazovania mal súd za zrejmé, že v ten istý deň, keď žalovaný zo svojho účtu poslal žalobcovi sumu 5.621,61 eur, žalovaný konateľovi žalobcu doručil aj v poradí druhú „Reklamáciu“ (č. l. 36). Doručením tejto reklamácie tak žalovaný vyslal žalobcovi jednoznačný signál, že ku dňu 22. 12. 2015 neuznával nárok žalobcu na 10.000,--eur. Názor žalobcu o tom, že je absurdnosť započítať vadu iného diela voči žalovanému nároku (č. l. 85), súd vyhodnotil ako ignorujúci zákonnú úpravu (keďže žalobca nepreukázal, že strany sa v zmluve odchyľili od zákonnej úpravy, je možné vyjadriť sa iba k dopadom zákonnej úpravy na možnosť započítať vadu iného diela voči žalovanému nároku). Súd prvej inštancie poukázal na § 439 ods. 2 ObchZ, z ktorého vyplýva, že ak bola cena už zaplatená (a v konaní nevyšlo najavo, že by cena za podlahu skladu zaplatená nebola), objednávateľ môže žiadať, aby mu zhotoviteľ príslušnú časť ceny vrátil. Ak by teda aj zhotovenie podláh v sklade vajec bolo samostatným dielom, nemožno vylúčiť možnosť, že žalovanému vznikla peňažná pohľadávka voči žalobcovi. Nemožno vylúčiť ani to, aby žalovaný následne túto svoju pohľadávku uplatnil na započítanie voči pohľadávke žalobcu na doplatenie ceny za „realizáciu sociálneho zariadenia“. Citovaním rozsudku NS SR sp. zn. 1Obo/123/2006 zo dňa 11. 12. 2007 súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný dôvodil konkrétnymi dôvodmi, pre ktoré neuznáva aj zvyšok dlhu, keď v odpore výslovne uviedol, že „Nakoľko predchádzajúce vybavenie reklamácie nevedlo k náprave vzniknutých väd diela, sumu 10.000,-- eur je ochotný doplatiť až po trvalom odstránení závad“. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd prvej inštancie uzavrel, že od 22. 12. 2015 nezačala plynúť nová štvorročná premlčacia doba. K tvrdeniu žalobcu o tom, že žalovaný záväzok 10.000,-- eur uznal aj písomne, a to v odpore aj v duplike (č. l. 130 spisu), súd prvej inštancie uviedol, že uznanie záväzku musí byť (ako každý iný právny úkon) určité. Tvrdenia žalovaného v odpore a duplike však úhradu sumy 10.000,-- eur podmieňujú odstránením väd, a teda nie je možné s určitosťou tieto vyložiť tak, že ide o uznanie záväzku.

8. K tvrdeniu žalobcu o tom, že vznesenie námietky premlčania je v rozpore s dobrými mravmi, súd prvej inštancie uviedol, že námietka premlčania by mohla byť neúčinná iba vtedy, ak veriteľ nezavini, že premlčacia doba uplynie márne. V súdenom spore však nastala úplne štandardná situácia, keď žalobca najneskôr v októbri 2014 dodal žalovanému dielo a žalovaný nezaplatil celú cenu diela. Na túto štandardnú situáciu mal žalobca potom reagovať tak, že najneskôr v októbri 2018 mal podať žalobu na súd. V konaní nevyšlo najavo nič, čo by nasvedčovalo tomu, že žalovaný nejakým spôsobom zabránil žalobcovi podať žalobu už v októbri 2018. Argumentácia žalovaného tým, že dielo má vady a že sumu 10.000,-- eur zaplatí až po odstránení väd, žiadnym spôsobom žalobcu neobmedzovala v tom, aby spísal a súdu doručil žalobu.

9. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) a žalovanému ako strane s plným úspechom priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov potrebných na účelné uplatňovanie práva.

10. Na odvolanie žalobcu podanému proti prvoinštančnému rozsudku z dôvodov podľa § 365 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ C. s. p., Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 8Cob/78/2020-205 zo dňa 26. 05. 2021, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C. s. p., potvrdil.

11. Za aplikácie § 380 ods. 2 C. s. p., odvolací súd z úradnej povinnosti skúmal, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou, resp. vadami, ktoré sa týkajú procesných podmienok. Ich splnenie a postup súdu prvej inštancie skúmal v tom smere, či jeho postupom nebolo znemožnené strane sporu, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a či prípadná existencia nesprávneho procesného postupu ako nedostatku súdu prvej inštancie nemohla

byť napravená v konaní pred odvolacím súdom. Posúdením vyjadrení strán sporu v odvolacom konaní ako aj v konaní pred súdom prvej inštancie odvolací súd zistil, že prvoinštančný súd sa vysporiadal so všetkými podstatnými tvrdeniami strán prednesenými v konaní, preto nebol daný dôvod na postup odvolacieho súdu podľa § 387 ods. 3 prvá veta C. s. p. V súlade so závermi uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“ alebo „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 78/2005 odvolací súd zdôraznil, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, pokiaľ zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

12. Za podstatné odvolacie námietky odvolací súd považoval tvrdenia žalobcu o tom, že žalobou uplatnený nárok nemožno považovať za premlčaný, pretože žalovaný čiastočným plnením dlhu uznal aj zvyšok dlhu podľa § 323 ods. 2. v spojení s § 407 ods. 3 ObchZ. Odvolací súd zhodnotil postup prvoinštančného súdu, ktorým sa primárne zaoberal vznesenou námietkou premlčania žalovaného nároku, ako správny. Poukázal na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1MObdo/1/2007 zo dňa 27. 08. 2008, ďalej pravidlo *vigilantibus iura scripta sunt* (teda že zákony sú písané pre bdelých, t. j. pre tých, ktorí o svoje práva dbajú), ďalej na uznesenie NS SR sp. zn. 1MCdo/8/2008 zo dňa 31. 07. 2009 a citovaním ustanovení § 397, § 323 ods. 1, § 407 ods. 2 a ods. 3 ObchZ sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, ktorý žalobu pre žalovaným dôvodne vznesenú námietku premlčania zamietol. Moment začiatku plynutia premlčacej lehoty odvolací súd ustálil zhodne so súdom prvej inštancie na deň 11. 10. 2014, t. j. deň nasledujúci po odovzdaní diela, ktorý moment súd prvej inštancie správne určil na deň 10. 10. 2014. Dátum odovzдания diela a začiatok plynutia tejto lehoty v konečnom dôsledku nespochybňoval ani žalobca. K uplynutiu premlčacej lehoty došlo 11. 10. 2018, pričom žaloba bola podaná na súd dňa 07. 05. 2019, teda po uplynutí premlčacej lehoty, ktorá je v obchodno-právnych vzťahoch štvorročná (§ 397 ObchZ). Zo správania a úkonov žalovaného tak v čase čiastočnej úhrady žalovanej faktúry, či pred začatím konania ako aj v jeho priebehu vyplývalo, že zvyšok dlžnej sumy v žalovanej výške 10.000,-- eur nemienil uznať ani zaplatiť z dôvodov, ktoré žalovaný jednoznačne deklaroval. Nie je relevantné, že ako dôvod uvádzal vysporiadanie nárokov z väd z iného zhotoveného diela, než z toho, ktorého nároky sú predmetom tohto sporu. Uznanie záväzku nemožno vyvodiť ani z podaného odporu, v ktorom sa žalovaný okrem iného jednoznačne vyjadril, že neuznáva právo žalobcu na zaplatenie sumy 10.000,-- eur. Z uvedeného dôvodu za správne považoval odvolací súd konštatovanie súdu prvej inštancie o tom, že z čiastočného plnenia záväzku nemožno usudzovať, že čiastočným plnením dlžník uznáva aj zvyšok dlhu, v dôsledku čoho nedošlo k prerušeniu štvorročnej premlčacej doby, ktorá začala plynúť dňa 11. 10. 2014. Preto nedošlo k začatiu plynutia novej štvorročnej premlčacej doby od 22. 12. 2015 tak, ako uvádzal žalobca. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že uplatnený nárok nemožno priznať pre dôvodne vznesenú námietku premlčania, z dôvodu ktorého odvolaním napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny a nezaoberal sa uplatneným nárokom z hľadiska veci samej.

13. Za skutkovo a právne správny vyhodnotil odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania.

14. Odvolací súd v podrobnostiach odkázal na odôvodnenie rozsudku prvoinštančného súdu a na jeho právne posúdenie, aplikujúc ust. 387 ods. 2 C. s. p., a vychádzajúc aj zo záverov rozhodnutí ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 350/09, II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08 a IV. ÚS 372/08 ako aj rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/170/05.

15. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, 2, C. s. p., v spojení s 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému ako úspešnej strane priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

16. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 20. 07. 2021.

17. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (č. l. 223 -

229), vyvodzujúc jeho prípustnosť z ustanovení § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Dovolaciemu súdu navrhol, aby podľa § 449 ods. 1, 2 C. s. p., zrušil dovolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8Cob/78/2020-205 zo dňa 26. 05. 2021, ako aj rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 8Cb/36/2019-49 zo dňa 17. 06. 202 a vec podľa § 450 C. s. p., vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súčasne si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

18. Vo zťahu k prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., argumentujúc rozhodnutiami ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 383/06, II. ÚS 85/06, IV. ÚS 115/03 a I. ÚS 243/07, ako aj nálezhom Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 154/05 zo dňa 28. 02. 2006, žalobca odvolaciemu súdu vytkol, že jeho postupom bolo porušené právo žalobcu na riadne a dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako aj právo na vysporiadanie sa so všetkými tvrdenými skutočnosťami v konaní. Žalobca tvrdí, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu trpí vadou nepreskúmateľnosti pre jeho nedostatočné odôvodnenie a absenciu úvahy súdu, za akých okolností žalovaný poskytol žalobcovi čiastočné plnenie svojho záväzku a či z týchto okolností bolo možné v čase čiastočného plnenia žalovaným na strane žalobcu usúdiť, že žalovaný takto neuznáva zvyšok záväzku. Namietol, že odvolací súd žiadnym spôsobom nekonkretizoval, z čoho malo v čase čiastočnej úhrady žalovanej faktúry, či pred začatím konania vyplývať, že žalovaný neuznával zvyšok dlhu a čo konkrétne malo tento jeho úmysel deklarovať. Podľa žalobcu je v danej veci najzásadnejšie vyhodnotiť, či čiastočnú úhradu ceny diela možno považovať za uznanie zvyšku záväzku iba z toho dôvodu, že dlžník si u veriteľa uplatnil nárok na odstránenie vád (nie zľavu z ceny) iného diela bez toho, aby akýmkoľvek spôsobom čo i len spomenul previazanosť s cenou diela, ktorú čiastočne uhradil a bez toho, aby zvyšok tejto ceny diela či riadne vyhotovenia diela akýmkoľvek spôsobom rozporoval. Namietajúc uvedené okolnosti žalobca odvolaciemu súdu vytkol, že k jeho na 17-ich stranách podrobne rozobratých odvolacích námietok, sa vyjadril v jedinom odseku (ods. 20 na str. 12), a to bez hlbšieho skúmania a bez konkretizovania, čo má uvedenými všeobecnými formuláciami na myslí.

19. Žalobca rovnako aj súdu prvej inštancie vytkol, že sa otázke konkludentného ne/uznania zvyšku dlhu na základe čiastočnej úhrady venoval iba v jedinom odseku odôvodnenia svojho rozsudku (a to v ods. 10 na strane 8), a to napriek tomu, že ide o otázku zásadnú pre posúdenie námietky premlčania žalovaného nároku. Tvrdí, že súd prvej inštancie dospel k absolútne nelogickému a ničím nepreukázanému záveru, že uplatnením nároku na odstránenie vád (nie zľavu z ceny) diela spočívajúceho v zhotovení podláh v sklade mal žalovaný vyslať žalobcovi jasný signál, že zvyšok ceny diela spočívajúceho vo vybudovaní sanitárnych zariadení neuznáva.

20. Na základe v konaní preukázaných skutočností má žalobca za to, že nemožno dospieť k inému záveru než k tomu, že žalovaný čiastočnou úhradou ceny diela uznal aj zvyšok dlhu podľa § 323 ods. 2 a § 407 ods. 3 ObchZ, nakoľko z konania žalovaného v čase čiastočnej úhrady ceny diela, ani niekoľko rokov po tejto čiastočnej úhrade ceny diela a z okolností, za akých čiastočnému plneniu došlo, nebolo možné usúdiť, že poskytnutím čiastočného plnenia žalovaný zvyšok dlhu neuznáva. Žalovaný faktúru, ktorou žalobca fakturoval cenu diela a ktorá bola žalovanému doručená dňa 22. 12. 2015, nerozporoval, riadne ju zaevidoval vo svojom účtovníctve, zahrnul ju vo svojom kontrolnom výkaze DPH a v deň doručenia ju čiastočne uhradil, pričom k predmetnému dielu si žalovaný nikdy neuplatňoval žiadne nároky z vád, nikdy nerozporoval riadne zhotovenie diela, ani nárok žalobcu na dohodnutú cenu diela a faktúru žalobcovi nikdy nevrátil. Žalobca tvrdí, že žalovaný nikdy neoznámil, že zvyšok záväzku neuznáva, až po niekoľkých rokoch uviedol, že zvyšok ceny diela zdržiava až do odstránenia vád iného diela. Na základe týchto okolností podľa žalobcu nemožno dôjsť k záveru, že by žalovaný nejakým relevantným spôsobom dal žalobcovi najavo, že neuhradený zvyšok ceny diela neuznáva a už vôbec nie z akého dôvodu a v akej výške. Zo skutočností, ktoré žalovaný uviedol na svoju obranu, teda, že časť ceny diela „zadržal“ a túto žalobcovi vyplatí až po odstránení vád iného diela, je možné podľa žalobcu dospieť k opačnému záveru, než k akému dospeli konajúce súdy, a to, že nezaplatený zvyšok ceny diela uznáva. Súdy podľa žalobcu nekonkretizovali,

z akého konkrétneho správania žalovaného pri čiastočnej úhrade a po nej malo vyplývať, že zvyšok nezaplatenej ceny diela neuznáva. Sumarizujúc vyššie uvedené žalobca tvrdí, že odôvodnenie súdu prvej

inštancie, ako aj odvolacieho súdu spočívajúce v konštatovaní, že žalovaný vyslal žalobcovi jasný signál, že zvyšok dlhu neuznáva a že zo správania žalovaného v čase čiastočnej úhrady je zrejmé, že zvyšok dlžnej sumy v žalovanej výške 10.000,-- eur nemieni uznať ani zaplatiť, je nelogické, svojvoľné a v priamom rozpore s vykonaným dokazovaním.

21. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., žalobca dovolaciemu súdu navrhol aby judikoval, či je možné nepovažovať čiastočné plnenie dlhu za konkludentné uznanie aj zvyšku dlhu za tých okolností, kedy dlžník zaplatenie zvyšku dlhu ex post, t. j. niekoľko rokov po čiastočnom plnení dlhu, podmieňuje odstránením tvrdených vád z iného právneho vzťahu, resp. či je možné nepovažovať čiastočné plnenie dlhu za konkludentné uznanie aj zvyšku dlhu za tých okolností, kedy dlžník v čase poskytnutia čiastočného plnenia uplatní u veriteľa nároky z vád z iného právneho vzťahu. Inými slovami, či je vôbec možné považovať takéto čiastočné plnenie striktnie iba ako čiastočné, ktorým sa neuznáva zvyšok dlhu, súčasne či vôbec môže dlžník dodatočne a aj úspešne na svoju obranu použiť argument, že on síce čiastočne plnil, ale tým neuznáva nesplnený zvyšok, resp. že ho uznáva podmienene, ak sa splní jeho nárok z iného právneho vzťahu s veriteľom. Podľa žalobcu práve tvrdením žalovaného, že zaplatí, ak veriteľ odstráni vady na inom diele, svoj dlh voči žalobcovi uznal. Žalobca tvrdí, že pred čiastočnou úhradou záväzku dňa 22. 12. 2015, ani po nej, až do roku 2018 žalovaný nikdy svoj záväzok voči žalobcovi na zapltenie ceny diela spočívajúceho vo vybudovaní sanitárnych zariadení nespochybňoval, nerozporoval, ničím nepodmieňoval ani netvrdil, že by malo dôjsť k jeho započítaniu. Žalobca teda nemal dôvod nadobudnúť akékoľvek pochybnosti o dôvodnosti a oprávnenosti svojho nároku a takisto nemal dôvod nepovažovať čiastočné plnenie tohto záväzku žalovaného za konkludentné uznanie záväzku. Vzhľadom na uvedené skutočnosti má žalobca za to, že okolnosti, za ktorých dlžník zaplatenie zvyšku dlhu so značným časovým odstupom po čiastočnom plnení podmieňuje odstránením tvrdených vád z iného právneho vzťahu, nie je možné považovať za také, ktoré by vylučovali konkludentné uznanie zvyšku dlhu v čase jeho čiastočného plnenia. Rovnako okolnosti, kedy dlžník v čase čiastočnej úhrady svojho dlhu uplatní u veriteľa svoje nároky z iného právneho vzťahu, nemožno podľa názoru žalobcu považovať za okolnosti, ktoré by spôsobili, že čiastočné plnenie dlhu nie je možné považovať za konkludentné uznanie zvyšku dlhu.

22. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný písomným podaním zo dňa 18. 10. 2021 (č. l. 240 - 241), v ktorom vyslovil svoj názor o neprípustnosti dovolania tak v časti namietanej vady podľa § 420 písm. f/ C.s. p., ako v časti o namietanej prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.

23. Písomné vyjadrenie žalovaného zaslal súd prvej inštancie postupom podľa § 436 ods. 4 C. s. p., žalobcovi (doručenka pripojená k č. l. 243), ktorého ďalšie vyjadrenia v spore nenasledovali.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu treba odmietnuť.

25. Na stručné odôvodnenie svojho rozhodnutia (§ 451 ods. 3 veta prvá C. s. p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

26. Podľa § 419 C. s. p., je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

27. Podľa § 420 C. s. p., je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ trpí niektorou z procesných vád konania vymenovaných v

písm. a/ až f/ predmetného ustanovenia (zakotvujúce tzv. vady zmätočnosti). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

28. Naproti tomu pre dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. platí, že ho možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

29. Dovolací súd je rozsahom dovolania viazaný (§ 439 C. s. p., okrem prípadov uvedených v písm. a/ až c/ citovaného ustanovenia). Rovnako je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C. s. p., v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p., a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku uvedenej viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom, dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (uznesenie NS SR sp. zn. 3 Cdo 59/2017 z 08. 06. 2017).

30. V posudzovanej veci žalobca (ďalej tiež ako „dovolateľ“) v dovolaní dôvodí vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pre naplnenie predmetného ustanovenia je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, súčasne 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa strane znemožnila realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom-ktorom konaní.

31. Vo vzťahu k procesnej vade konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., dovolateľ namietol, že v rozpore s vykonaným dokazovaním súdy dospeli k nesprávnemu záveru o tom, že uplatnením nároku na odstránenie väd diela žalovaný vyslal žalobcovi jasný signál, že zvyšok ceny diela neuznáva. Žalobca naopak tvrdí, že čiastočnou úhradou ceny diela žalovaný uznal aj zvyšok dlhu v žalovanej sume 10.000,- - eur. Popri uvedenom žalobca vo vzťahu k namietanej procesnej vade konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., konajúcim súdom vytkol aj nepreskúmateľnosť ich rozhodnutí pre ich nedostatočné odôvodnenie.

32. Vo vzťahu k prvej námietke, ktorou dovolateľ odôvodňuje existenciu procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., teda že súdy na základe vykonaného dokazovania (ktoré mimochodom žalobca v dovolaní nenamietal), dospeli k nesprávnym skutkovým a právnym záverom, dovolací súd zdôrazňuje, že pod nesprávny procesný postup súdu nemožno subsumovať stav, kedy súd nerozhodne v súlade s predstavami strany sporu, alebo keď súd neodôvodní svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., nezakladá to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu prípadne spočíva na nesprávnych právnych záveroch. Dôvodom, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., nie je tiež nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (bižšie vid' uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/241/2018 zo dňa 26. 06. 2019 a v ňom citované judikáty).

33. Pokiaľ žalobca tvrdí, že konajúce súdy nesprávne dopeli k záveru, že žalovaný zvyšok dlhu 10.000,- - eur z faktúry č. 20143025 neuznal, kým žalobca tvrdí, že čiastočnou úhradou predmetnej faktúry v

sume 5.621,61 eur svoj dlh uznal, ide o proces zisťovania skutkového stavu veci na základe vyhodnocovania vykonaných dôkazov a jeho následné právne posúdenie podradením zisteného skutkového stavu pod príslušnú právnu normu upravujúcu konkrétnu, prejednávajú problematiku, cez výklad príslušného ustanovenia. Posudzovanie odlišných právnych názorov, aj keby jeho výsledkom boli prípadne nesprávne právne závery súdov, by existenciu procesnej vady konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., nezakladalo, ani nezakladá.

34. Vo vzťahu k namietanej nepreskúmateľnosti dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ako aj rozsudku prvoinštančného pre nedostatok ich odôvodnenia, dovolací súd pripomína, že štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 220 ods. 2 C. s. p., pričom táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní

(§ 378 ods. 1 C. s. p.). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ústavný súd SR vo svojej ustálenej judikatúre zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinštančného súdu, ako aj súdu odvolacieho, prípadne aj dovolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania.

35. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca si pôvodne návrhom na vydanie platobného rozkazu v upomínanom konaní uplatnil nárok na zaplatenie 10.000,-- eur voči žalovanému z titulu neuhradenej časti faktúry č. 20143025. Okresný súd Považská Bystrica dňa 31. 05. 2019 vydal platobný rozkaz č. k. 21Up/580/2019-24, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu istinu 10.000,-- eur spolu v platobnom rozkaze špecifikovaným úrokom z omeškania a náklady spojené s uplatnením pohľadávky. Proti označenému platobnému rozkazu podal žalovaný včas riadne odôvodnený odpor (č. l. 31 a nasl.), z dôvodu ktorej skutočnosti bol spis dňa 29. 10. 2019 prevezený do súdneho oddelenia 8Cb (zapisaný pod sp.zn. 8Cb/36/2019) a v ktorom súd prvej inštancie po vykonaní pojednávaní dňa 18. 05. 2020 (zápisnica na č. l. 146 - 147), dňa 17. 06. 2020 vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací rozsudkom č. k. 8Cob/78/2020-205 zo dňa 26. 05. 2021, rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, ods. 2 C. s. p., ako vecne správny potvrdil.

36. Dovolací súd po preskúmaní oboch vo veci vydaných rozhodnutí, tak prvoinštančného, ako aj odvolacieho, dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným (zamietavým) rozsudkom súdu prvej inštancie vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 C. s. p. splňajú, a preto ich možno považovať za preskúmateľné a ústavne akceptovateľné. Dovolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku prvoinštančného súdu, v ktorom súd zdôvodnil zamietnutie žaloby prioritne námietkou premlčania vznesenou žalovaným proti žalobcom uplatnenému nároku. Súd prvej inštancie v rozsudku uviedol, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil. Popri žalovaným vznesenou námietkou premlčania sa vysporiadal aj s námietkou žalobcu o tvrdenom uznaní dlhu žalovaným, a to aj poukazom na rozsudok NS SR sp. zn. 1Obo/123/2006, ďalšou jeho námietkou spočívajúcou v tvrdení, že námietka premlčania je v rozpore s dobrými mravmi, rovnako aj s ďalšou námietkou o tom, že žalovaný nepreukázal, na akej kvalite diela sa so žalobcom dohodli. Odôvodnenie prvoinštančného rozsudku preto nemožno považovať za svojvoľné, arbitrárne, resp. ústavne nekonformné.

37. Rovnako za nezákonné nemožno označiť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý ako vecne správny potvrdil rozsudok prvoinštančného súdu. Pokiaľ žalobca odvolaciemu súdu vytýka jeho „...strohé odôvodnenie...“, dovolací súd osobitne poukazuje na § 387 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého dovolací súd v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v

odôvodnení svojho rozhodnutia obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. V dôvodovej správe k predchádzajúcemu procesnému predpisu (Občianskemu súdnemu poriadku), ktoré závery sú aplikovateľné aj na súčasný procesný kódex - Civilný sporový poriadok, sa uvádza, že citovaným ustanovením sa reaguje na súdnu prax v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvého stupňa (prvej inštancie), kedy odôvodnenie rozhodnutia odvolacích súdov je len kopírovaním vecne správnych dôvodov. V takých prípadoch rozhodnutia obsahujú účastníkom (sporovým stranám) známe podania, známy napadnutý rozsudok a v závere obsahujú už len stručné konštatovania o správnosti a presvedčivosti napádaného rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje. Je tomu tak aj v posudzovanej veci, kedy odvolací súd, konštatujúc správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, zdôraznil správnosť jeho postupu, keď sa primárne zaoberal vznesenou námietkou premlčania žalovaného nároku, a to aj vo väzbe na posúdenie úkonu spočívajúceho v čiastočnom plnení záväzku žalovaným. Preto ani rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné.

38. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej nedôvodnosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Ako ďalej vyplýva z ustálenej judikatúry ústavného súdu, odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinštančného súdu, ako aj súdu odvolacieho, prípadne aj dovolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania.

39. Pokiaľ ide o podmienku prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., je tiež nevyhnutné posúdenie miery, do akej došlo postupom súdu k porušeniu práva strany na spravodlivý proces. Podmienka prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je totiž splnená, ak právo strany na spravodlivý proces bolo porušené len v časti konania, resp. do takej miery, že strana mohla uplatniť svoj vplyv na výsledok konania podaním odvolania. V prejednávanom prípade žalobcovi obrana jeho práv a oprávnených záujmov v rámci odvolacieho konania bezpochyby umožnená bola.

40. Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd uzatvára, že k dovolateľom namietnutej vade zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. f/ C. s. p., v prejednávanom spore nedošlo.

41. Dovolateľ vo svojom dovolaní zároveň dôvodí prípustnosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

42. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku hmotnoprávnu alebo procesnoprávnu (teda len otázku právnú nie skutkovú), na vyriešení ktorej spočívalo napadnuté rozhodnutie. Právna otázka musí byť označená v dovolaní spôsobom jasným, určitým a zrozumiteľným. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd v zásade nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania. Ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., dopadá na situáciu, v ktorej určitá právna otázka ešte nebola dovolacím súdom riešená, teda nedošlo k vytvoreniu a ustáleniu jeho rozhodovacej praxe. Otázkou takéhoto právneho významu je podľa dovolacieho súdu len taká otázka, ktorá je významná nielen pre tú-ktorú prejednávanú právnú vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky a judikatúrnej činnosti Najvyššieho súdu SR, úlohou ktorého je zjednocovať rozhodovanie všeobecných súdov (porovnaj napr. sp. zn. 3Cdo/66/2017). Vyplýva to zo zámeru, aby sa vyriešením tejto otázky prispelo k vytvoreniu ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

43. Skúmanie tej otázky, či žalovaný uhradením časti faktúry č. 20143025 v sume 5.621,61 eur, uznal alebo neuznal aj zvyšok dlhu vo výške 10.000,-- eur, bolo výsledkom skúmania skutkových okolností prípadu, resp. zisťovaním skutkového stavu veci, ktorá oklonosť mala v konečnom dôsledku význam pre posúdenie oprávnenosti námietky premlčania žalobcovho nároku vznesenej žalovaným. K záveru o neuznaní zvyšku dlhu žalovaným dospel súd prvej inštancie na základe zistenia, že dňa 22. 12. 2015, kedy žalovaný odoslal žalobcovi zo svojho účtu sumu 5.621,61 eur, doručil žalovaný aj písomné podanie zo dňa 22. 12. 2015 označené ako „Požiadavka na odstránenie závad v záručnej lehote stavby - Reklamácia“, ktorú okolnosť súd vyhodnotil ako jednoznačný signál smerom k žalobcovi, že ku dňu 22. 12. 2015 žalovaný neuznával nárok žalobcu na zaplatenie sumy 10.000,-- eur.

Na námietku žalobcu, a to aj poukázaním na rozsudok NS SR sp. zn. 1Obo/123/2006, prvoinštančný súd uviedol, že žalovaný v odpore a duplike úhradu označenej sumy podmienil trvalým odstránením závad, z dôvodu ktorého mal súd za to, že toto tvrdenie nie je možné vyložiť tak, že ide o uznanie záväzku (body 10., 11., 12., odôvodnenia prvoinštančného rozsudku). Tieto závery prvoinštančného súdu doplnil súd odvolací v bode 20. svojho rozsudku poukázaním na to, že žalovaný v odpore podanom proti platobnému rozkazu jednoznačne uviedol, že neuznáva právo žalobcu na zaplatenie sumy 10.000,-- eur (viď odpor žalovaného na č. l. 31 spisu).

44. Všetky tieto skutkové zistenia vyplývajú z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie, a teda niet pochyb, že uvedené okolnosti nepredstavujú právne otázky zamerané na interpretáciu alebo aplikáciu konkrétneho zákonného ustanovenia, ktorá je predpokladaná v ust. § 421 ods. 1 C. s. p., spôsobom zadefinovaným judikatúrou najvyššieho súdu (napr. v uznesení sp. zn. 3Cdo/158/2017), ale jedná sa o skutkové otázky, ktoré dovolací súd nie je oprávnený riešiť. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvoinštančného a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď ustanovenie § 442 C. s. p., podľa ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd). Zodpovedanie otázky, či by bolo možné za konkludentné uznanie zvyšku dlhu považovať také čiastočné plnenie dlhu, kedy žalovaný v čase poskytnutia čiastočného plnenia uplatnil u veriteľa nároky z väd iného právneho vzťahu, závisí od konkrétneho skutkového stavu zisteného na základe v konaní vykonaných dôkazov v predmetnej veci a právneho posúdenia skutkových záverov.

45. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže prípustnosť dovolania žalobcu nie je daná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., a ani podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. f/ C. s. p. odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal otázkou vecnej správnosti napadnutých rozhodnutí.

46. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p).

47. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. a § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z., o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. 05. 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.